

MARTTI LUTHER

Enkeleiden varjeluksesta

Enkeleiden huolenpidolla ja ystävyydellä Jumala tahtoo osoittaa, kuinka suuressa arvossa hän pitää meitä, jotka uskomme häneen ja kuinka kovasti hän meitä rakastaa. Kunpa me turmeluksessamme ja kauhean rappeutumisemme keskellä kykenisimme tuntemaan Jumalan ja osoittamaan vastarakkautta hänelle, joka ilmaisee olevansa niin hyvä ja suopea, että tahtoo asua ja olla tekemisissä meidän kanssamme, jos kohta näkymättömästi, niin ei kuitenkaan niin sanoakseni tuntemattomana: tämän rakkautensa ja sydämellisen kanssakäymisen pantiksi hän on antanut meille Poikansa (Joh. 3:16). Ihmisillä on kuitenkin suruttomina ja maallisina kovettuneet korvat eivätkä he kuule. Heidän sydämensä on sokaistunut ja korvansa kovat (Jes. 6:10).

Mutta jos uskoisimme, olisimme autuaat ja jo ihan taivaassa, koska uskossa kaikki palautetaan ennalleen. Olemme kanssakäymisessä taivaallisten henkiolentojen, enkeleiden kanssa, jotka mielellään pitävät huolta meidän hengestämme ja tavarastamme. Saatanavasi kuitenkin paratiisissa meidän

silmämme, jotta näkisimme itsemme viisaammiksi ja suuremmiksi kuin Jumala ja enkelit. Meidän on kuitenkin tunnettava kykenemättömyytemme ja harjoitettava uskoamme mietiskellen ja odottaen noita suuria hyviä tekoja, joita tulee osaksemme enkelten varjeluksesta itsensä Jumalan Pojan läsnäollessa.

Tässäkin on kysymys siitä, että vahvistettaisiin meidän opetuksemme avioliitosta, josta Jumala pitää huolta vastoin paavin saatanallista kirousta, kun tämä sanoo avioliittoa saastaisuudeksi. Uudesta testamentista tiedämme Kristuksen tulleen häihin ja tässä enkeleitä mainitaan morsiusneidoiksi, joita Jumala järjestää pyhilensä. Vanhempien kuuluu siis ottaa tämä lohdutukseksi: rukoilkoot, uskokoot ja tehkoot, mitä heille kuuluu, lähettäkoot palvelijansa, kysykoot morsianta, koskoot – ja paikalla on oleva Herran enkeli, jopa itse Jumala, joka johtaa kaikkea ja vie sen päätökseen.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 416-417. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

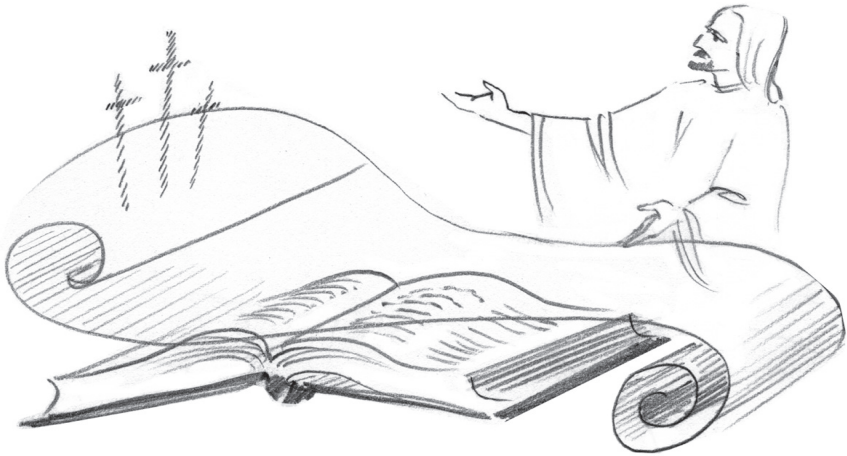
Pyhä Henki kirkastaa Kristusta

Onko sinulla Pyhä Henki? Vaellatko Hengen johdatuksessa? Tällaisia kysymyksiä saatat välistä kohdata. Kysymykset ovat aiheellisia. Jeesukseen uskova voi vastata näihin kysymyksiin iloisin mielin myönteisesti. Usko, joka sinulla on, on Pyhän Hengen vaikutuksesta syntynyt, ja hän asuu jokaisessa uskovassa.

Ulkonaisessa kristikunnassa on monenlaista opetusta Pyhästä Hengestä ja hänen vaikutuksestaan. Niin sanotun karismaattisen liikkeen piirissä puhutaan välistä erityisestä Pyhän Hengen ajasta. Tällä jotkut tarkoittavat, että olisi odotettavissa ulkonaisten ihmetekojen suurta kasvua ja sitä, että nämä tapahtumat voisivat yhdistää kristittyjä. Mitään erillistä aikaa ei kuitenkaan ole odotettavissa. Apostoli Johannes kirjoitti: *“Lapsukaiset, nyt on viimeinen aika.”* (1 Joh. 2:18)

Puhe erillisestä Pyhän Hengen ajasta voi saada aikaan myös sellaisen ajatuksen, että opetus Kristuksesta Vapahtajana ei olisi riittävää. Tällainen voi olla hyvin vaarallista siinä mielessä, että se voi johdattaa sydämiä etsimään ulkonaisia merkkejä evankeliumin saarnan sijasta. Vapahtaja sanoi Pyhän Hengen työstä: *“Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille.”* (Joh. 16:14)

Pyhän Hengen Kristusta kirkastava työ tapahtuu Raamatun sanan kautta. Tämän näemme runsain määrin apostolien opetuksessa. Apostoli Paavali sanoi Korintossa: *“Minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.”* (1 Kor. 2:2) Uskonpuhdistaja Martti Luther sanoi: *“Evankeliumi loistaa selvemmin ja kirkkaammin pyhän Paavalin kirjeissä kuin neljässä evankeliumissa. Sillä neljä evankelistaa ovat kuvanneet Kristuksen elämää ja sanoja, jotka kuitenkin eivät tulleet ymmärretyiksi ennen kuin*

Pyhän Hengen tulemisen jälkeen. Kristuksen sanojen mukaan Pyhä Henki kirkastaa häntä (Joh. 16:14). Pyhä Paavali ei kirjoita mitään Kristuksen elämästä, mutta selvästi ilmoittaa, miksi hän tuli ja kuinka me hänestä hyödyimme.” (SL 12, 119)

Pyhän Hengen työ ei kuitenkaan merkitse sitä, että hän antaisi Raamatun lisäksi uutta ilmoitusta. On siis torjuttava se, että muiden uskontojen ns. pyhät kirjat olisivat syntyneet Pyhän Hengen vaikutuksesta. Myöskään roomalaiskatolinen ajatus siitä, että Jumala antaisi uutta ilmoitusta, ei ole oikea. Luther moitti vakavasti sitä, että paavi oli asettanut omia säädöksiään Raamatun sanan rinnalle ja yläpuolelle. Sellaisesta ei seuraa oman tunnon rauhaa vaan sekavuutta. Luther opetti: “Pyhän Hengen virka, Kristus sanoo, on opettaa kristityille Herran Kristuksen sanaa ja muistuttaa siitä. Niin hän sanoo: *“Hän on todistava minusta.”* (Joh. 15:26) ja *“Hän on minut kirkastava.”* (Joh. 16:14) Hän ei sano: Minä annan kirkolle vallan säätää ja pystyttää mitä tahansa se haluaa Jumalan sanan yläpuolella ... Mutta minun tulee kuulla kristillistä kirkkoa, jolla on Pyhä Henki, jonka Isä on lähettänyt Kristuksen nimessä. Tämä Henki ei opeta kirkolle mitään muuta kuin sitä, mitä Kristus on sanonut. Tällainen on kirkko oleva ja tästä merkistä minä voim sen tunnistaa.” (SL 8, 460 ss.)

Näin Pyhän Hengen todistus on sen kirkastamista, että syntisillä on Vapahtaja. Hän kyllä käyttää lain sanaa apuna synnyttääkseen katumusta ja osoittaakseen, ettei kenelläkään ole mahdollisuutta itse pelastua. Pääkohta kuitenkin on saarna ristiinnaulitusta Vapahtajasta sielujen autuudeksi. Tämä on kolmiyhteisen Jumalan ilmoituksen tarkoitus sinunkin pelastukseksi.

Kimmo Närhi

Pyhä Henki

Luterilainen n:o 5/1988, s. 92.

Sunnuntaina, toukokuun 22. pnä (1988), vietämme helluntaita eli Pyhän Hengen juhlaa. Pyhä Henki on Jumaluuden kolmas persoona, eikä siis vain Jumalasta lähtevä voima, kuten jotkut opettavat. Hän on tosi Jumala Isän ja Pojan kanssa. Että syntinen voi pelastua, on aivan välttämätöntä, että hänellä on Pyhä Henki. Raamattu sanoo: "Ei kukaan voi sanoa: Jeesus olkoon Herra, paitsi Pyhässä Hengessä." 1 Kor. 12:3. Evankeliumi on hullutusta niille, joilla ei ole Pyhää Henkeä. Raamatussa Puhutaan paljon Pyhän Hengen antamisesta ja saamisesta. Puhutaan siitä, miten Pyhä Henki tulee ihmisen sydämeen, vaikuttaen siellä uskon Jeesukseen, ja puhutaan myös Hengen erikoisten lahjojen saamisesta, joita lahjoja ei ole jokaiselle uskovaiselle luvattu. Kun Henki vuodatettiin niiden Jerusalemissa olevien opetuslasten Päälle helluntaina, oli tämä Hengen erikoisten lahjojen antamista, Ne, joiden päälle ne tuliset kielet laskeutuivat, olivat jo ennestään uskossa. Heillä siis jo oli Pyhä Henki. Mutta helluntaina he saivat erikoisia lahjoja, esimerkiksi vierailu kielillä puhumisen lahjan. Myöhemmin samana päivänä 3000 ihmistä sai myös Pyhän Hengen, mutta ei sanota, että he saivat erikoisia Hengen lahjoja, vaan sen Pyhän Hengen lahjan joka on jokaisella uskovaisella. Toisin sanoen Henki tuli heidän sydämiinsä, vaikutti siellä uskon Jeesukseen ja alkoi kuljettaa heitä. Tämä on se tärkein Hengen

lahjan saaminen — että saamme Hengen siten, että voimme uskoa Jeesukseen ja säilyä uskossa. Jumala antaa Hengen erikoisia lahjoja sitä mukaa kun niitä tarvitaan Hänen valtakuntansa levittämiseen ja edistymiseen.

Monet vielä tänään odottavat Hengen erikoisia lahjoja. He ovat siinä luulossa, että heidän uskostaan jotakin puuttuu, jos he eivät voi kielillä puhua tai jos heillä ei ole ollut jonkinlaista erikoista tunteenomaista kokemusta. He eivät tydy siihen, että kuuntelisivat Sanan julistusta ja tutkisivat Raamatua, vaan odottavat, että he saavat Hengen lahjat jollakin ihmeellisellä tavalla, ulkopuolella Sanaa. — Jumala on kuitenkin luvannut, että Pyhä Henki toimii Raamatun Sanan ja Sakramenttien kautta. Jeesus sanoo: "En minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun." Joh. 17:20. Hän tarkoitti apostolien ja profeettojen Sanaa, joka on nyt säilytettynä meille pyhässä Raamatussa.

Jos sinä, ystävä, tahdot saada Pyhän Hengen, lue, tutki ja kuuntele Raamatun Sanaa. Näin jumala antaa sinulle Pyhän Hengen, niin että voit uskoa syntisi anteeksi Jeesuksessa, ja näin saat kaikki ne Hengen lahjat, jotka jumala on luvannut lapsilleensa antaa. Ja mitä enemmän Sanaa uskossa tutkit, sitä enemmän nämä Hengen lahjat tulevat sinussa esiin.

R. E.

Avoim ovi

Saarna kirkkokunnankokouksen avajaisjumalanpalveluksessa 23.5.2009

Ilm. 3:7:-13: “7. Ja Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: ‘Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa: 8. Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kielittänyt. 9. Katso, minä annan sinulle saatanan synagoogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valhettelevat; katso, minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan. 10. Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. 11. Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. 12. Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, ja oman uuden nimeni. 13. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo.’”

Kalliit kirkkokunnankokouksen edustajat, varaedustajat ja muut seurakuntalaiset! Kun ihminen elää tavallista maallista elämäänsä, hän välillä pääsee kulkemaan avatuista ovista. Asiat menevät hyvin. Nuori kasvaa ja kehittyy. Hänelle avautuu ovia opiskelmaan, työelämään ja niin edelleen. Välillä kuitenkin ovet sulkeutuvat. Suunnitelmat eivät toteudu. Haluttu opiskelu- ja työpaikka voi jäädä saamatta. Voi tulla yllättäviä menetyksiä. Sen sijaan voi jälleen avautua uusia ovia, sellaisia, joiden olemassaolosta ei ennen tiedettykään. Näin tapahtuu maallisessa elämässä.

Uskovan ihmisen ja seurakunnan elämä on aina avoimesta ovista kulkemista. Onko tämä liikaa sanottu? Eikö kuulosta menestysteologialta, jos sanomme, että saamme kulkea avoimesta ovista? Tämä ei ole liikaa sanottu, kun katsomme asiaa siltä kannalta, mitä Jumala on luvannut, tehnyt ja vielä tekee meidän autuudeksemme ja sanansa leviämiseksi. Sanoohan tekstimme: “*Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea.*”

Kuka on avannut oven?

Oven avaaja on “Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa.” Tämä oven avaaja on Herramme Jeesus Kristus. Vapahtajalla on avain eli valta päästää ihminen armonvaltakuntaan ja sulkea

hänet pois sieltä. Filadelfian seurakuntalaiset uskoivat Kristukseen Vapahtajanaan, joten he olivat hänen armostaan osallisia ja hänen valtakuntansa jäseniä.

Tämä armosta osallisena oleminen kohtasi vastustusta. Paikkakunnalla oli juutalaisia. He sanoivat olevansa oikeita Jumalan lapsia. Heidän rinnallaan Filadelfian kristillinen seurakunta oli pieni ja halveksittu. Nyt Vapahtaja teroittaa, että hänellä on Daavidin avain. Hän on se, jolle Isä antaa Daavidin valtaistuimen. Hän on Daavidin poika, jonka uskovat tunnustivat messiaakseen.

Daavidin avaimella on vanhatestamentillinen esikuva. Profeetta Jesajan kirjassa puhutaan Eljakimista, jonka Jumala asettaa aarekammion hoitajaksi, Jes. 22:22: *“Minä panen Daavidin huoneen avaimen hänen olallensa; ja hän avaa, eikä kukaan sulje, ja hän sulkee, eikä kukaan avaa.”* Tämä opetus oli Filadelfian uskoville valtava lohdutus: heidän uskonsa oli oikea Jumalan lupauksiin tarttuva usko. Pilkkaajat olivat väärässä. Se, että he olivat uskossa Jeesukseen tulleet Jumalan valtakuntaan, oli oikea, autuuteen vievä asia. Pilkkaajat olivat väärässä.

Olet voinut kuulla pilkkaa ja vähättelyä uskosi johdosta. Tänä päivänä monet sanovat, että miksi Jeesuksesta ja syntien anteeksiantamuksesta pitäisi puhua. Eikö riitä hyvä elämä ihmisten edessä ja niin kuin itse parhaaksi näkee? Tuo olisi suljetun oven taakse jäämistä. Lain kieltäminen vie syntiin paatumaan. Kuvitelma lain täyttämisestä on valheellinen ja vie ylpeyteen. Hyvää omaatuntoa ja autuutta ei näin saavuteta. Uskosi Vapahtajaan, häneen, joka avaa eikä kukaan sulje, on pelastava usko. Hän on antanut henkensä sinun edestäsi. Hän on ottanut sinut autuuden ovesta sisään, kun tehnyt sinut kasteessa omaksi, autuaaksi lapsekseen. Ole tässä uskossa Kristukseen luja maailman ja sen kaikkien väitteiden edessä.

Ovi on auki lähetystyötä varten

Puhe auki olevasta ovesta viittaa erityisesti Filadelfian seurakunnan mahdollisuuksiin levittää evankeliumia. Samaan tapaan puhui apostoli Paavali: *“Efesossa minä viivyn helluntaihin saakka; sillä minulle on avautunut ovi suureen ja hedelmälliseen työhön, ja vastustajia on paljon.”* (1 Kor. 16:8,9)

Mihin perustui puhe avoimesta ovesta? Filadelfian seurakunnan voima oli vähäinen. Juutalaiseen seurakuntaan verrattuna se oli pieni ja halveksittu. Ei sillä luultavasti varojakaan ollut paljon. Nykyaikainen puhe seurakunnan toimintamahdollisuuksista ja niiden säilyttämisestä maallisesti niin sanotusti viisaalla toiminnalla ei tähän asiaan kuulunut ollenkaan.

Syy sille, että seurakunnalla oli avoin ovi, oli Jumalan sana: *“Sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt.”* Sanan säilyttäminen kaikissa tilanteissa ja Kristuksen nimeen turvaaminen olivat perustus. Ne olivat

kunkin uskovan autuuden perustus. Mutta ne olivat myös lähetystyön perustus. Juuri Jumalan sanan ja Kristuksen nimen levittämisestä oli kysymys. Tälle Kristus oli avannut oven, eivätkä vastoinkäymiset voineet sitä sulkea.

Nykyään Jumalan sanan levittämisessä on kysymys juuri samasta asiasta kuin Filadelfian seurakunnassa. Jumalan sanan säilyttäminen on ydin. Sanan ydin puolestaan on Herramme Jeesus, jolla on tämä nimi siitä syystä, että hän tuli vapahtamaan kansansa heidän synneistään. Kristus antaa armonsa evankeliumin sanan, kasteen ja ehtoollisen välityksellä. Siksi seurakunnan olemassaolon, lähetystyön ja kaiken keskus on, että sillä on Jumalan sana ja sakramentit käytössään. Niistä seurakunta elää. Niiden välityksellä Kristus jakaa armoaan, eikä sitä kukaan voi estää.

Ovi on auki vastustajia varten

Jumalan seurakunta on maan päällä taisteleva joukko. Sillä on vastustajansa ja vaikeat kamppailunsa, jossain määrin aivan niin kuin maallisella sotajoukolla. Kuitenkin on suuri ero. Jumalan seurakunta ei tahdo tuhota vastustajaansa vaan tahtoo sitä, että jokainen tulisi Jumalan armosta osallisiksi. Tämä on Jumalan nimenomainen tahto, joka seuraa suoraan Vapahtajan armotyön luonteesta: *“(Jumala) tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden. Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä.”* (1 Tim. 2:4-6)

Tämän mukaisesti Jumala lupasi Filadelfian seurakunnalle: *“Katso, minä annan sinulle saatanan synagoogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valhettelevat; katso, minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan.”*

Oletko miettinyt joskus, miten saisit toisen ihmisen uskomaan? Olet ehkä kokeillut erilaisia keinoja ja yrittänyt houkutella. Mikä paljastuu vastaukseksi siihen, miten voisit synnyttää uskoa toisessa? Vastaus on: et mitenkään. Tekstissämme Jumala sanoo: minä annan sinulle jne. Hän synnyttää uskon. Hän omilla keinoillaan saa epäuskoisen kääntymään. Jumalan teitä emme kunkin yksilön kohdalla suinkaan tunne. Yksi on kuitenkin varmaa: tuleminen Jumalan omaksi tapahtuu sanan kautta. Nuo epäuskoiset, ehkä pilkkaavatkin ihmiset, tulevat kosketuksiin evankeliumin kanssa ja sitten Jumalan voimasta tulevat kääntymyksen. Mikä on seurakunnan osuus tässä? Se on vanha perustava asia: se ottaa Jumalan sanasta vaarin eikä kiellä Kristuksen nimeä.

Jumala puhuu juutalaisista saatanan synagoogana. Tämä muistuttaa siitä vakaavuudesta, että ulkopuolella Kristuksen ei ole pelastusta. Tämä poikkeaa ajan hengestä, jossa erilaiset katsomukset nähdään pohjimmiltaan samanarvoisina. Vapahtaja kuitenkin sanoo: *“Ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.”*

Ovi on auki koetuksen hetkenä

Tekstimme sanoo: *“Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen hetkestä,*

joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat.”

Ennen viimeistä päivää maailmaa ja seurakuntaa kohtaavat monet koettelemukset. Niitä on maallisessa elämässä, sotia, nälänhätää ja niin edelleen. Lopun ajan koettelemuksiin liittyy hengellisiä asioita, rakkauden kylmenemistä, laittomuuden leviämistä ja uskosta luopumista. Viimeisten päivien vaivasta sanotaan: *“Ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään.”* (Matt. 24:22)

Tämän vaivan keskellä Jumala varjelee omansa. Miten se varjelu tapahtuu? Juuri samoin kuin kaikki muukin hyvä: sanan kautta. Filadelfian seurakunta oli ottanut vaarin Kristuksen kärsivällisyyden sanasta. Evankeliumi kertoo Kristuksesta, jota vastustettiin. Hän oli kaikessa kärsivällinen ja kuuliainen hamaan ristinkuolemaan asti. Evankeliumi Kristuksesta tarkoittaa sitä, että Jumala on pitkämielinen ja antaa synnit anteeksi.

Tämä kärsivällisyyden ja pelastuksen sana kantaa suurimmissa koetuksissa, ovatpa ne yksityisen elämän vaivoja tai viimeisen ajan koetuksiin liittyvää hätää. Juuri se sama evankeliumi sinunkin tähtesi ristiinnaulitusta Vapahtajasta, johon olet uskonut ja nyt uskot, pelastaa sinut myös kaikissa koetuksissa.

Ovi on avoin taivaaseen saakka

Tekstimme sanoo vielä: *“Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, ja oman uuden nimeni.”*

Vähäinen Filadelfian seurakunta ja sen jäsenet saivat valtavan lupauksen. Joka pysyy uskossa loppuun asti, tulee pylvääksi Jumalan temppeliin. Kaupunki oli alueella, jossa oli maanjäristyksiä. Se, ettei meillä ole täällä pysyväistä asuinsijaa, oli voinut tulla monelle tutuksi. Seurakunnan jäsenet olivat havainneet, ettei elämässä mikään ollut varmaa. Saattoi luottaa vain yhteen asiaan, siihen, että Jumala oli antanut autuuden Kristuksen tähden.

Tällainen seurakunta sai lupauksen siitä, että he pääsevät pylväiksi Jumalan temppeliin. Pylväs kuvaa pysyvyyttä, muutosta siihen vaihtuvuuteen, mikä elämässä oli niin tuttua. Heihin, joilla ei ollut korkeaa nimeä maan päällä, Jumala kirjoittaa oman nimensä. Näitä nimiä emme tunne täällä, ne ovat taivaallisia. Kuitenkin Vapahtajan omina asumus taivaassa on myös meille valmistettu.

Täällä tarvitaan avoimia ovia evankeliumin levittämiseksi. Kun ollaan taivaassa perillä, ei enää ovea tarvita. Sieltä ei tarvitse päästä mihinkään, vaan toteutuu Jumalan sana: *“Hän ei koskaan lähde sieltä ulos.”* Näin Jumalan seurakunta kulkee Vapahtajan armon turvissa, sanaa ja sakramentteja uskoen käyttäen kohti iankaikkista autuutta ja matkallaan pitää tarjolla elämän sanaa kutsuen autuuteen toisiakin. Amen.

Virret: 207; 408; 175; 176; 170

Ennustus ja täyttymys

Jer. 31:15 ja Matt. 2:17–18

Kun Herodes näki, että tietäjät olivat pettäneet hänet, hän vihastui suuresti ja määräsi kaikki kaksivuotiaat ja sitä nuoremmat lapset tapettaviksi Beetlehemistä ja sen rajaseuduilta, se on, koko kaupunkiin kuuluvalta alueelta sen mukaan, kuin hän oli saanut ajan tietoonsa tietäjiltä. Lapsi löysi turvallisen turvapaikan Egyptistä. Tyrannin miekka kajosi hänen sijaansa Beetlehemin viattomiin lapsiin. Kertomukseen Beetlehemin lastenmurhasta evankelista Matteus on liittännyt seuraavan huomautuksen: “Silloin kävi toteen, mikä on puhuttu profeetta Jeremiaan kautta, joka sanoo: ‘Ääni kuuluu Raamasta, itku ja iso parku; Raakel itkee lapsiansa eikä lohduktuksesta huoli, kun heitä ei enää ole’” (Matt. 2:17–18).

Profeetta Jeremiaan sanat, joita Matteus lainaa Septuagintan mukaan, kuuluvat tarkalleen heprealaisen tekstin mukaan: “Raamassa kuullaan ääni, katkera itkun valitus, Raakel itkee lapsiansa; hän ei huoli lohduktusta lapsistaan; sillä heitä ei ole” (Je. 31:15). Ilmaisuu on runokieltä, mutta merkitys on selvä. Raakel, Jaakobin rakastettu puoliso oli Efraimin, Manassen ja Benjaminin kantaäiti. Kantaäiti on tässä jälkeläistensä edustajana. Todellisuudessa he ovat Raakelin suvun äitejä, jotka korottavat lastensa menetyksen johdosta katkeran voi-huudon. Raakel on, kuten Keil osuvasti huomauttaa, “äidin rakkauden tuskan

Georg Stoeckhardt

edustaja”. Hän, joka ajat sitten on kuollut, itkee ja valittaa tyttäriinsään ja heidän kanssaan. Raakel, joka pitkään turhaan odotti lapsia, on syvästi murheellinen, ettei näitä lapsia, jotka hän sai tulevissa kaukaisissa sukupolvissa, ei ole. Tämä Raakelin katkera valitus kuullaan Raamassa. Raaman pikku kaupunki, kahden ja puolen tunnin päässä pohjoiseen Jerusalemista, sijaitsee Efraimin ja Benjaminin heimoalueen rajalla. Se oli pohjoisin Benjaminin heimon rajakaupunki. Ei sanota, että itse Raamassa olisi tapahtunut tämä itkun aiheuttanut tapahtuma, vaan että sielläkin kuultiin tämä valitus.

Kaikki uudemmat selittäjät yhdistävät tämän profeetta Jeremiaan sanan siihen suureen kansalliseen onnettomuuteen, joka koski valittua kansaa noina aikoina, olipa se kymmenen pohjoisen heimon vieminen assyrialaiseen vankeuteen (Keil) tai eteläisten kahden heimon, Juudan ja Benjaminin, vieminen babylonialaiseen vankeuteen (Meyer). Siinä Raama on itse onnettomuuspaikkana. Heidän on kuitenkin vaikeata selittää riittävästi kahta luonteenomaista nimeä, Raakelia ja Raa-

maa. Vanhassa testamentissa ei missään mainita, että juuri Raama olisi ollut Israelin tai Juudan karkotuksessa esillä. Jer. 40:1 ei puhu siitä mitään. Ja olisi vahva runollinen lupa esittää Raakel Pohjoisvaltakunta Israelin tai Etelävaltakunta Juudan edustajana. Hänhän oli vain Efraimin ja Manassen heimojen kantaäiti, jotka tosin kuuluivat Pohjoisvaltakuntaan, ja Etelävaltakuntaan kuuluvan, mutta Juudan tieltä väistyvän Benjaminin heimon kantaäiti. Missään Raamatussa ei muuallakaan sanota koko kansaa, Israelia tai Juudaa, Raakeliksi. On edelleen vaikeata ymmärtää, miksi karkotukseen viedyt israelilaiset tai juudanheimoiset ajateltaisiin lapsiksi, mutta maahan jääneet äideiksi, jotka valittavat lastensa menetystä. Lopuksi heprean sana *eenennuu* (“heitä ei enää ole”) merkitsee – kuten kreikan *ouk einai* – *mortuum esse* (olla kuollut). Vrt. 1 Moos. 42:36. Raakel valittaa, että hänen lapsensa ovat tykkänään poissa eivätkä siis enää ole elävien joukossa. Selvästikin Jer. 31:15:ssä tulee nähtäväksi äitien tuska, jotka lastensa ruumiiden ääressä syvään huoaten vääntelevät käsiään. Profeetan sanassa meille ei esitetä katsottavaksi karkotusnäkyä, vaan aivan toisenlainen kuva.

Vanhat kristilliset ja luterilaiset eksegeetit selittävät profেetan sanat koskevan suoraan sitä tapahtumaa, jonka Matteus kertoo, nimittäin Beethovenin lastenmurhaa. Itse sanamuoto vastaa tätä käsitystä paljon paremmin kuin uudempien selittäjien oletus. Tässä on puhe äideistä, jotka valittavat lastensa kuolemaa. Raakel on tässä näiden äitien edustaja. Viittaus kuolleen Raakeliin, joka jo pitkään on le-

vännyt haudassa, täytyy olla jotenkin näytetty toteen itse tapahtumassa, jota kuvataan. Tiedämme kuitenkin, että Raakel tapasi kuolemansa Beethovenin Efratassa vähää ennen kuin Jaakob pääsi sinne ja haudattiin sinne Beethovenin porttien eteen. 1 Moos. 35:19. Raakelin hautaa Beethovenin luona piti Jaakobin kansa vielä monissa sukupolvissa kunniasa. Ja yli tämän haudan kaikui tuo Beethovenin äitien valitus. Tuo sydämiä repivä tuskanhuuto ikään kuin herätti kuolleen Raakelin haudassaan, niin että hän tyttäriensä kanssa itki lastensa kuolemaa. Beethovenin vaimot voidaan oikeutetusti lukea Benjaminin kantaäidille kuuluviksi. Sillä huolimatta siitä, että valtakunnan jaon jälkeen Juudan ja Benjaminin heimojen asukkaat sekaantuivat keskenään lisääntyvästi, Benjaminin vanha heimoalue ulottui Beethovenin lähelle. Raakelin hautaa Beethovenin luona, paikkaa, missä Benjamin syntyi, voidaan pitää Benjaminin heimon etelärajana. Pohjoinen päätekohta on Raaman kaupunki. Sen mukaan profেetan mielipide on, että Raakelin, Benjaminin kantaäidin, valitus lastensa kuoleman tähden ulottuu Benjaminin heimon laidasta laitaan. Niin suuri tuska on.

Mitä tämän viimeisen selityksen tiellä näyttää olevan ja mikä on pääasiassa pannut nuoremmat selittäjät ajattelemaan tuota suurta Vanhan testamentin ajan liiton kansan onnetonta kohtaloa, on ennustuksen tekstiyhteys. Sillä epäilemättä tuossa profেetta Jeremiaan puheessa, johon on liitetty lausuma Raakelin valituksesta, ajatellaan Israelin hajotusta, hävitystä ja karkotusta. Mutta meidän on otettava

huomioon koko profetian Jer. 31 koko yhteys ja tendenssi. Ei ole epäilystä, ettei tämä luku käsittele messiaanista pelastusta. Se on tämän profetian varsinainen aihe. Jeremia julistaa Herran sanana, että Herra tulee jälleen armahamaan kansaansa, rakentamaan, istuttamaan, kylvämään, kokoamaan hajaannuksesta, ja sen jälkeen kun se on kääntynyt, lopettamaan kansansa vankeuden. Nämä ilmaisuthan ovat profetiassa teknisiä termejä. Ne ilmaisevat ja kuvaavat sitä ennalleen palauttamista (*restitutio in integrum*), mitä Israel odotti Messiaalta, uusitamentillista lunastusta. Sen, että käsittelemäsämme kohdassa, Jer. 31, tällä kuvakielellä on mainittu merkitys, osoittaa mitä selvimmin puheen loppuosaa, jakeet 31–34, joka suorasanaisesti profetoi Uuden liiton tulevan vastakohtana Vanhalle liitolle ja lepäävän syntien anteeksiantamuksella. Nytpä ei tosiaankaan olisi epäasiallista tässä yhteydessä ajatella vanhatamentillisen liiton kansan aikaisempia kärsimyksiä ja tuskaa ja tuoda se esiin, koska Messiaan aikana tämä kärsimys on kääntyvä iloksi. Mutta koskapa tämän Raakelin valitusta koskevan lausuman johdantona ovat sanat “näin sanoo Herra” ja sitä siis luonnehditaan profetalle tulleen Jumalan ilmoituksen yhdentävänä osana, niin on paljon luontevampaa asettaa tämä tosiasia yhteen muiden tässä luvussa mainittujen tulevaisuutta koskevien tosiasioiden kanssa ja käsittää Uuden testamentin historian osaksi. Tosin se, mitä profeetta näillä sanoilla jakeessa 15 kertoo Herran sanoina, ei ole sinänsä lohdullista. Kuitenkin näitä Herran sanoja seuraa heti kohta toinen asia, jakeissa

16 ja 17. Se tarjoaa sisällön surulle ja valitukselle. Se vakuuttaa niille, jotka valittavat ja itkevät, että on vielä olemassa toivo. Juuri heidän lapsilleen on myös toivo käsillä. Niin tämä jakso, jakeet 15–17, täsmää aivan mainiosti kokonaisuuden kanssa, uusitamentillisen lunastuksen kuvaamisen kanssa.

Mutta ratkaiseva, kumoamaton osoitus siitä, että selityksemme on oikea, on evankelista Matteuksen todistus. Matteus kirjoittaa, että juuri silloin, kun Herodes surmautti Beetlehemien lapsukaiset ja siten aiheutti näiden äideille niin raskaan sydänsurun, täytyi profeetta Jeremian sana. On mahdotonta käyttää tätä huomautusta sen hyväksi, että nyt myös tähän tapaukseen, tähän tapahtumaan Beetlehemissä, voisi käyttää profeettasanaa Jer. 31,15, että Beetlehemin äitien valitus olisi ollut yhtä suuri ja kova kuin Israelin valitus vankeuteen viemisen aikaan. Matteuksella on puhe profeettasanan täyttymisestä ja nimenomaan erään sanaennustuksen täyttymisestä,

“sen, mikä on sanottu profeetta Jeremiaan kautta, joka sanoo”, ei asiaennustuksen täyttymisestä. Uudemmat selittäjät syyllistyvät myös tässä sanan vääristelyyn ja asettavat mielivaltaisuuden Raamatun selitysperaatteeksi, koska he korvaavat tämän profeettasanat tyyppitositasiolla. Jää kokonaan tulkitsijan mielikuvituksen varaan asettaa tyyppi- ja vastatyyppitositasiat välille, tässä tapauksessa Israelin valitukselle karkotuksen tähden ja Beetlehemin äitien valituksen välille heidän lastensa kuoleman tähden, niin sanottu “asiajako” tai “syyjakso”. On pieni vaiva ja vähäinen taito esittää lähemmin, kuinka Assurin tai Baabelin kuningas oli jo alkanut tuhota Jumalan valtakuntaa ja kuningas Herodes vainoamalla Jeesus-lapsen henkeä ja tappamalla hänen tähtensä muut lapset, jatkoi tätä työtä, tai “kuinka se synti, joka vei israelilaiset karkotukseen, asetti perustuksen sille tosiasialle, että idumealainen Herodes tuli juutalaisten kuninkaaksi, joka varmistaakseen valtansa halusi tuhota Israelin todellisen kuninkaan ja Vapahtajan.” (Keil.) Sellaisilla manipulaatioilla voisi kahden mielivaltaisen, jopa mitä vastakkaisten asioiden välille rakentaa tyyppiyhteyden. Ei niin, Matteus ei ole selvästikään ymmärtänyt Jeremian profeettasanaa toisin, kuin että profeetta kuuli jo hengessä valituksen Beetlehemistä, Raakelin haudalta, äitien valituksen lastensa menetyksen ja kuoleman tähden. Hän huomauttaa nyt nimenomaan, että juuri tämä ennustus täyttyi Kristuksen syntymän aikoihin Beetlehemin lastenmurhan myötä.

Se tapahtuma, jonka Matteus kertoo alkaen toisen luvun jakeesta 13,

opettaa meille, kuinka Jeesusta vainottiin jo lapsuudesta lähtien ja kuinka nekin, jotka Jeesus halusi pelastaa ja jotka olivat Israelista, Beetlehemin lapset ja heidän äitinsä, vedettiin mukaan kärsimään hänen kanssaan, niin että siis vaino, miekka ja risti ovat alusta alkaen olleet hänen messiasvaltakuntansa tunnusmerkki. Saadakseen pois tämän ajatuksen ja torjuakseen sen pahennuksen, minkä voisi saada tästä Israelin kuninkaasta, hän vetoaa Profeetan todistukseen, Vanhan testamentin kirjoitukseen, joka on toistuvasti piirtänyt tämän marttyyripiirteiden messiaskuvaan ja kuvailee Jeremian sanoilla sitä suurta sydämen tuskaa, mihin Lapsukainen, Vapahtaja, joka syntyi Beetlehemissä, upotti Beetlehemin asukkaat. Tuskin armon aurinko oli noussut Beetlehemin ylle, kun taivas pimeni, ja samalla kedolla, jolla enkelten ylistys oli kaikunut, kuultiin kohta itkun ja valituksen ääni. Kuitenkin Matteus vedotessaan profeettasanaan Jer. 31,15 epäsuorasti viittaa myös profeetan puheen jatkoon. Hän muistuttaa niitä, jotka tuntevat Raamatun, siitä, että saman ennustuksen mukaan marttyyreille on vielä käsillä toivo: juuri niillä, jotka Messiaan valtakunnassa itkevät ja valittavat, on osallisuus Kristuksen toimittamaan Uuden liiton lunastukseen. Kristus, Vapahtaja, kääntää kaiken murhaan iloksi. Oikeutetusti Kirkko ylistää autuaiksi näitä pieniä Beetlehemin marttyyrejä ja kaikkia, jotka Kristuksen kanssa kärsivät vainoa.

Georg Stoeckhardt. Weissagung und Erfüllung -sarjasta. Lehre und Wehre, n:o 6 1884, ss. 193–197. Suomennos MS. Seuraavaksi Stoeckhardt käsittelee ennustuksia Jes. 11:1 ja Sak. 6:12 ja niiden täyttymystä Matt. 2:23.

Tunnustus vapauttaa ja velvoittaa

*Juhlaesitelmä kirkkokunnankokouksessa 23.5.2009,
täydennetty 28.5.2009*

“Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” (Matt. 16:16) Tämän tunnustuksen antoi Pietari omasta ja toisten opetuslasten puolesta. Se oli vastaus Jeesuksen kysymykseen: Kenen te sanotte Ihmisen Pojan olevan. Tästä tunnustuksesta Vapahtaja sanoi: *“Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaassa. Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita. Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaassa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaassa.”*

Ennen taivaaseen astumistaan Vapahtaja sanoi: *“Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsiksi, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käsenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.”* (Matt. 28:19-20)

Mitä nämä tutut Jumalan sanan opetukset merkitsevät kirkolle ja sen tunnustukselle? Ensiksi usko Kristukseen elävän Jumalan Poikana ja Vapahtajana

perustuu Jumalan ilmoitukseen. Se ei ole ihmispäätelmien tulos. Tälle tunnustukselle Kristus rakentaa seurakuntansa, jota vihollisen voimat eivät voi voittaa. Tälle tunnustukselle perustuu se, että seurakunnalla on oikeus päästää synneistä evankeliumin sanalla kaikki katuvat ja Kristukseen uskovat ja toisaalta sitoa katumattomat ja epäuskoiset synteihinsä. Kristuksessa ja vain hänessä on pelastus.

Seurakunnan tulee opetuksessaan myös opettaa koko Jumalan sanaa niin kuin Vapahtaja opetti. Kristuksen opetuslapsiksi tullaan pyhässä kasteessa. Kastetuille on opetettava Jumalan sana tarkoin. Niille, joita ei lapsena ole kastettu, on julistettava evankeliumia, jotta he uskoisivat ja myös tulisivat kastetuiksi. Tähän liittyy Vapahtajan lupaus: “Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.”

Tunnustus vapauttaa maallisista auktoriteeteista

Kirkon uskon ja tunnustuksen alkuperä on taivaallinen. Juuri tällaisena on kirkon myös ymmärrettävä tunnustuksensa. Tästä seuraa ensinnä se, että kirkolla on täysin loukkaamaton, maallisista asioista täysin riippumaton oikeus tunnustukseensa.

Kirkon oikeudesta tunnustukseen sa seuraa, että kirkon ei tarvitse eikä se

edes voi pyytää oikeutta tunnustukseen maalliselta hallinnolta. Kirkon kyllä tulee toimia maallisten lakien mukaan ja tehdä niin jopa mielellään. Onhan esivalta myös Jumalan säätämys ja sen toiminnan tarkoitus on suojella elämää ja rauhaa. Kuitenkin kirkon oikeus pysyä Jumalan sanassa on maallisten säädösten yläpuolella. Kirkon oikeuden perustus on Jumalan sana. Tämä näkyy selvästi apostolien toiminnassa, kun heitä kiellettiin julistamasta evankeliumia. Juuri tässä yhteydessä he sanoivat: *“Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä.”* (Apt. 5:29)

Kirkon oikeudesta tunnustukseen sa merkitsee myös se, että evankeliumia voidaan julistaa myös sen vastustajille. Kun apostolit olivat kieltäytyneet lopettamasta evankeliumin julistusta painostuksen tähden, he jatkoivat: *“Meidän isiemme Jumala on herättänyt Jeesuksen, jonka te ripustitte puuhun ja surmasitte. Hänet on Jumala oikealla kädellensä korottanut Päämieheksi ja Vapahtajaksi, antamaan Israelille parannusta ja syntien anteeksiantamusta.”* Apt. 5:30,31. Evankeliumista ja oikeudesta sen julistamiseen ei siis väitelty vastustajien kanssa, vaan sitä julistettiin myös heille.

Tunnustus vapauttaa kuoleman pelosta

Vapahtaja sanoi Pietarille, että helvetin portit eivät voita seurakuntaa. Hän antoi lupauksen, että hän on omiensa kanssa joka päivä maailman loppuun asti. Nämä asiat merkitsevät sitä, että Jumalan seurakunta aina säilyy maan päällä. Ja koska helvetin portit eivät seurakuntaa voita, on ajallinen

kuolema uskovalle siirtymistä iankaikkiseen autuuteen.

Näin Jumalan antama usko ja tunnustus ovat jopa maallisen elämän ja kuoleman yläpuolella. Usko antaa valtavan rohkeuden ja vie iankaikkiseen autuuteen, kuten Stefanuksen ja muiden marttyyrien esimerkki osoittaa.

Helvetin portit eivät voita seurakuntaa. Tämä ei sitä tarkoita, ettei yksityinen uskova voisi joutua antamaan henkeään uskonsa tunnustamisen tähden. Mutta sitä se tarkoittaa, että uskonsa tähden kuoleva perii autuuden. Suurimmatkaan vainot eivät voi poistaa Jumalan seurakuntaa maan päältä eivätkä tuhota kirkkoa.

Tunnustus velvoittaa pysymään Jumalan sanassa

Elämme aikaa, jolloin kristillisen tunnustuksen luonne halutaan vakavasti muuttaa tai on jo vakavasti muutettu. Vuoden 1870 kirkkolain ensimmäisen pykälän muutoksella on vahvistettu tilanne, jossa kansankirkon sisällä on käytännössä monenlaisia, ristiriitaisiakin tunnustuksia. Tämä vaikuttaa yleiseen ajattelutapaan niin, että varsinkin yleisesti nykyään esitetään uskon asia sellaisena, että kukin voi valita vapaasti sellaisen uskon ja tunnustuksen kuin hänelle sopii.

Edellä kuvattu tilanne heijastuu myös julkisuutta saaneissa oikeudenkäynneissä. Konservatiivisia pastoreita on syytetty ja tuomittukin useimmiten siitä, että he ovat kieltäytyneet jumalanpalvelusyhteistyöstä naispastorien kanssa. Näissä oikeudenkäynneissä vaihtoehdot ovat olleet seuraavat: 1) Joko kaikkien täytyy suostua tunnustuksesta poikkeavaan käytän-

töön niin, että naispastoritkin voivat toimia tai 2) Sallitaan se, että seurakunnassa on vuorotellen sekä mies- että naispastorien pitämiä jumalanpalveluksia. Sellainen vaihtoehto, että seurakunta yksimielisesti tunnustuksensa mukaisesti pitäytyisi miehiseen pastorin virkaan, loistaa poissaolollaan.

Tällainen tilanne on tullut vähitellen maallistumisen ja sitä myötäilevän lainsäädännön seurauksena. On nähtävissä uskonopin kannalta keskeisimmissäkin kysymyksissä kuin ns. naispappeudessa sitä, että kansankirkossa sallitaan monenlaisia opetuksia. Tämä koskee kääntymystä, armonvälineitä ja niiden vaikutusta, oppia lopun ajoista jne.

Mitä sanomme tällaisista asioista? Tunnustuksen luonteesta seuraa, että monenlaisia oppeja ei saa sallia. Kristillinen yhteys rakentuu Jumalan sanasta: *“Niin kehotan siis minä, joka olen vankina Herrassa, teitä vaeltamaan, niinkuin saamanne kutsumuksen arvo vaatii, kaikessa nöyryydessä ja hiljaisuudessa ja pitkämielisyydessä kärsien toinen toistanne rakkaudessa ja pyrkiessä säilyttämään hengen yhteyden rauhan yhdysiteellä: yksi ruumis ja yksi henki, niinkuin te olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte; yksi Herra, yksi usko, yksi kaste.”* (Ef. 4:1-5) Siitä, että Herra on yksi, seuraa uskon ykseys ja kaikki oikea uskovien yhteys. Tunnustus on luonteeltaan yhdenlainen ja sen keskuksena on Herraan turvautuminen.

Koska tunnustus on yksi, sen luonteeseen kuuluu myös vetäytyminen pois väärin opettavista. Apostoli opetti: *“Minä kehoitan teitä, veljet, pitämään*

silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä.” (Room. 16:17)

Tänä aikana, olisi mitä parasta, jos ne, joille tunnustus on rakas, voisivat katsoa syvemmälle kuin pelkästään päiväkohtaisiin asioihin. On syytä huomata, että vuosien ja vuosikymmenten myötä ei ole tapahtunut vain irtautumista tunnustuksesta yksittäisissä asioissa vaan on tapahtunut muutos siinä, miten tunnustus ymmärretään.

Sekä apostolisena aikana että luterilaisten seurakuntien syntyvaiheissa tunnustus ymmärrettiin velvoittavana niin, että tästä seuraisi myös vetäytymisen pois toisin opettavista. Nykyään yleinen suuntaus tyytyisi siihen, että oikealla toiminnalla olisi oikeus väärään rinnalla. Tunnustus ei anna oikeutta erilaisille mielipiteille ja opinkanonille niin kuin maallinen laki antaa oikeuden erilaisille näkemyksille. Tunnustus velvoittaa pysymään Jumalan sanassa ja tämän seurauksena myös torjumaan väärät opit.

Tunnustuspykälä evankelisessa liikkeessä ja STLK:ssa

Suomessa kansankirkon tunnustuspykälä heikkeni ratkaisevalla tavalla 1870. Tuolloin tunnustus ei enää velvoittanut pysymään luterilaisessa opissa. Tämä muutos toisaalta virallisesti vahvisti jo tuolloin voimassa olleen tilanteen ja toisaalta on merkinnyt sitä, että sen jälkeen tunnustuksessa pysymisen laillista velvoitetta ei kansankirkossa ole ollut. Tähän tunnustuspykälän muutokseen kaikki kansankirkon suuntauksat aikanaan siinä mielessä suostuivat, että katsoivat mahdolli-

seksi toimia uudenkin tunnustuspykälän antamissa rajoissa.

Historiallisesti huomionarvoista on, että vuonna 1873, siis vain kolme vuotta tunnustuspykälän muutoksen jälkeen syntyi Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys (SLEY). Vanhan kirkkolain tapaan sen tunnustuspykälä velvoittaa pysymään tunnustuksessa: *“Toiminnan perusta: Yhdistys pitäytyy kaikessa toiminnassaan Pyhään Raamattuun ja siinä ilmoitettuun Jumalan Sanaan sekä evankelis-luterilaisen kirkon kaikkien tunnustuskirjojen oppiin. Pyhä Raamattu asetetaan aina ensimmäiselle sijalle kaiken perustaksi.”* (SLEY:n säännöt, 3 §, nykymuodossaan)

Kun SLEY syntyi, se toisaalta sisäisesti säännöissään velvoitti pitäytymään luterilaiseen oppiin, ja toisaalta pysyi kansankirkon sisällä, jossa sallittiin muunkinlaista oppia. Tilanne on tänä päivänä periaatteessa samanlainen, kuitenkin niin, että kansankirkko on etäännytynyt luterilaisesta tunnustuksesta käytännössä enemmän nyt kuin 1870-luvulla.

Tunnustuksessa pysymisen velvoituksen kannalta STLK:n tunnustuspykälä on samansisältöinen kuin SLEY: sääntöjen lausuma: *“2§ Tunnustus: Kirkkokunta tunnustaa, että Pyhän Raamatun sekä Vanhan että Uuden Testamentin kaikki kanoniset kirjat ovat Jumalan omaa sanaa ja ilmoitusta ja siis ainoa tuomari ja määrääjä opin ja vaeluksen asioissa. Kirkkokunta tunnustaa lisäksi, että Evankelisluterilaisen kirkon tunnustuskirjojen oppi on Pyhän Raamatun puhdasta ja väärentämätöntä oppia, koska se on Raamatusta otettu. Nämä tunnustuskirjat ovat kolme pääuskontunnustusta eli Apostolinen, Nikealainen ja Atanasioksen uskontunnustus sekä muuttamaton Augsburgin tunnustus, Augsburgin tunnustuksen puolustus, Schmalkaldenin uskonkohdat, Vähä katekismus, Iso katekismus ja Yksimielisyyden ohje, niin kuin ne ovat vuonna 1580 julkaisutussa Yksimielisyyden kirjassa. Näiden tunnustuskirjojen opin mukaan kirkkokunnassa on opetettava, kaikki opit koeteltava ja kaikki mahdollisesti esiintyvät oppiriidat ratkaistava.”*

Näin STLK:n ja SLEY:n säännöt kumpikin velvoittavat pitäytymään tunnustuksessa. STLK ei kuitenkaan voi hyväksyä sitä, että tästä veloituksesta huolimatta pysytään kirkossa, jonka tunnustuspykälä ja käytäntö tieteen tahtoon ovat erilaisia. Tämä sääntöjä koskeva samankaltaisuus antaa kuitenkin aiheen kysyä, löytyisikö tästä yhteistä perustaa tulevaisuutta varten niin, että mahdollisesti yhdessä voitaisiin todeta, että evankelisuus alun perin ja oikein ymmärrettynä väistämättä tarkoittaa myös tunnustuksessa pysymistä ja harhan torjumista.

Tunnustuksen antama oikeus ja velvollisuus seurakunnassa

Yllä olemme käsitelleet yleistä tilannetta. Aiheellista on kysyä myös, mitä tunnustuksen antama oikeutus ja velvollisuus merkitsevät seurakunnillemme ja niiden jäsenille. Tähän asiaan liittyy kaksi valaisevaa lainausta “Kristikunnalla täytyy olla miehiä, jotka voivat lyödä maahan vastustajansa ja ottaa kiusaajalta pois aseet ja välineet sekä laittaa hänet häpeään. Mutta tähän vaaditaan vahvoja sotilaita, jotka tuntevat Raamatun läpikotaisin ja voivat torjua väärän selityksen, osaatvat ottaa vastustajilta heidän miekkansa eli raamatunkohtansa ja lyödä heitä takaisin niillä. Kaikki ihmiset eivät ole yhtä soveltuvia puolustamaan oppia ja uskonkohtia. Siksi täytyy olla saarnaajia ja opettajia, jotka päivittäin opiskelevat ja tutkivat Raamattua ja voivat taistella toisten puolesta. Kuitenkin jokaisen kristityn tulee olla niin varustettu, että hän on uskostaan ja opistaan varma, ja hänen tulisi olla

niin hyvin perillä raamatunkohdista, että hän voi pitää puolensa kiusaajaa vastaan ja puolustautua, kun ihmiset haluavat kääntää häntä toisenlaiseen kantaan. Tällä tavoin hän auttaa säilyttämään ja puolustamaan oppia.” (SL 9,20) Tämä siis koskee toisaalta virkaa ja toisaalta yksityistä perehtymistä Jumalan sanaan.

Toinen lainaus kehottaa jokaista jatkuvasti harjoittamaan Jumalan sanan perustavia opetuksia. Luther sanoi:

“Olen jo pian vanha tohtori ja saarnaaja ja varmasti tunnen tai minun pitäisi tuntea Raamattu yhtä hyvin kuin kaikki viisastelijat. Kuitenkin minun on tullava lapseksi, ja minun tulee joka aamu lausua Herran rukous, kymmenen käskyä, uskontunnustus ja joitakin rakkaita psalmeja ja raamatunkohtia, juuri niin kuin nykyään opettamme lapsia. Tämän lisäksi minun täytyy muutenkin käyttää Jumalan sanaa ja taistella kiusaajaa vastaan. En uskalla sanoa sydämessäni: Herran rukous on vanha, sinä tunnet kymmenen käskyä, olet hyvin perillä uskontunnustuksesta jne. – Vaan minä opiskelen näitä asioita päivittäin ja jään katekismuksen oppilaaksi. Lisäksi tunnen, että tämä auttaa minua huomattavasti ja huomaan, ettei Jumalan sana voi liiaksi oppia, vaan on todella totta se, mitä Ps. 147:5 sanoo: “Hänen ymmärryksensä on mittaamaton.”

Näin tunnustus merkitsee seurakunnan jäsenten käytännön elämän kannalta sitä, että elämme Jumalan sanasta jatkuvasti. Tämä toteutuu niin, että sekä kodeissa että seurakunnan kokoontumisissa kuulemme sitä säännöllisesti ja painamme sen sydämiimme.

Kimmo Närhi

Herran siunaamina uuteen työkauteen

42. Kirkkokunnankokouksen päätöshartaus. Helsinki 23.5.2009.
Laulut: hartauden aluksi SK 1961 238, lopuksi 322.

“Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa.” (Ef. 1:3).

Rakkaat luterilaiset kristityt Herrassa Kristuksessa! Olemme Jumalan perheväkeä uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Seurakuntamme tunnustavat yhteistä luterilaista uskoa ja oppia ja tekevät työtä yhteisesti sen hyväksi. Sitä varten meillä on kirkkokuunta. Se on tunnustusyhteys. Se on työrukkanen yhteisiä tehtäviä varten. Kun seurakunnat yhdistävät voimansa, ne voivat yhdessä tehdä sellaista, mikä niille yksin ei olisi samassa määrin mahdollista. Nyt saamme astua uuteen työkauteen sen armon ja siunauksen varassa, jonka Kristus on meille hankkinut ja jolla Pyhä Henki siunaa meitä sanalla ja sakramenteilla.

Apostoli Paavali kiinnittää Efesolaiskirjeensä alussa uskovien huomion siihen, että olemme Kristuksessa saaneet “kaiken hengellisen siunauksen”. Tämä siunaus on taivaallisissa. Siitä uskonpuhdistaja Martti Luther lausuu: “Tämä on taivaallinen siunaus, jonka pyhä Kirkko eli kristikunta omistaa Kristuksen kautta. Se on sitä, että pääsemme irti ja vapaiksi laista, synnistä ja kuolemasta, että tulemme van-

hurskaiksi ja eläviksi, että meillä on armollinen Jumala. Niin ikään se on sitä, että meillä on iloinen, lohdutettu sydän, iloinen omatunto, hengellinen lohdutus, Kristuksen tuntemus, oikea ja varma ymmärrys Raamatusta, että meillä on Pyhän Hengen lahjoja, iloinen mieli Jumalassa ja muuta sen kaltaista.” (lainaus Besserillä, Bibelstunden XII, s. 20, lähdeviite VIII, 2533.)

Tämän päätöshartauden tarkoitus on siunata teitä tällä Kristuksen siunauksella. Olkaa täysin vakuuttuneita siitä, että Kristus on ottanut pois teidänkin syntinne ja lepyttänyt Jumalan vihan. Meillä on armollinen, laupias Jumala, joka mielellään päivästä toiseen päästää meidät synneistämme antaen ne anteeksi Poikansa nimessä. Hän antaa meille lohdutetun ja iloisen sydämen. Saamme varmuuden siitä, että olemme Jumalan lapsia ja taivaan perillisiä.

Pyhä Henki jakaa meille Kristuksen siunausta sanalla ja sakramenteilla. Saamme elää niiden osallisuudessa. On suuri Jumalan armo ja lahja, että saamme kuulla ja omistaa hänen sanansa puhtaana. Niin uskomme voi perustua yksin Kristuksen varaan eikä meitä ahdisteta täyttämään lakia voidaksemme pelastua. Emme ole lain alla, vaan saamme olla armon alla sy-

dän puhtaaksi vihmottuna Karitsan verellä. Meitä ei ohjata ihmisten mieliteisiin eikä heidän arvovaltansa alle, vaan Pyhä Raamattu, Jumalan sana, on meille uskon, opin ja elämän ohje.

Haluan siunata teitä – paitsi tällä Kristuksen lujalla armolla ja syntien anteeksiantamuksella Jumalan ylenpalttisen runsaan laupeuden mukaan – myös hänen Henkensä lahjoilla vaeluksen asioissa. Olemme kastetut ollaksemme Kristuksen ruumiin jäseniä. Kristus on pää, jonka alla ja jonka johdossa me kaikki olemme. Hän antakoon meille Henkensä, että olemme yhtä ja yhdestä suusta ylistämme häntä. Hän on siunaava meitä niin, että ne, jotka yhtä ovat ja yhteen kuuluvat, lujittuvat keskinäisessä yhteydessä. Hän on siunaava meitä niin, että se myös ilmenee toinen toisemme kunnioittamisessa, keskinäisessä rakkaudessa sekä toistemme vikojen peittämisessä ja niiden anteeksiantamisessa. Pyhä Henki opettaa meitä kiittämään Jumalaa siitä, että meillä on uskonveljiä ja -sisaria, ovatpa he uskossa alkavia, heikkoja, varttuneita tai vahvoja.

Pyhä Henki on sanallaan kirkastava meille evankeliumin ensiarvoisen merkityksen ja auttava meitä panemaan pois syntisen lihamme pyyteet. Hän on antava meille tahdon ja voimaa panna pois kateus, tärkeily ja kaikki muut itsekkäät pyrkimykset sielujen pelastumisen tieltä. Ensiksi Jumala synnyttää meissä halun oikeaan ja hyvään, sitten tekoja. Haluttomia hän ei pane asialleen. Missä tällaista halua Jeesuksen asian eteen ilmenee, se on hyvä merkki. Tällaiselle halulle tulee löytää myös sopivia purkautumis-kanavia yhteisissä asioissa.

Pyhä Henki on auttava meitä näkemään pääasiat ensisijaisina ja asettamaan sivukysymykset niille kuuluvaan asemaan. Hän on antava meille runsaasti iloa siitä, että saamme olla johdattamassa sieluja Jeesuksen tykö ja ravitsemassa Jeesuksen karitsoita iankaikkisen elämän leivällä. Hän on korostava lasten uskon ravitsemisen merkitystä, kasvavan nuorison hengellisiä tarpeita ja vanhusten lähtöön valmistavaa sielunhoitoa. Hän ei myöskään unohda niitä, jotka kamppailevat opiskelun, työelämän, työttömyyden ja toimeentulon tai sairauden paineissa. Kullekin hän haluaa jakaa siunaustaan taivaallisissa Kristuksessa, ettei Jeesuksen tarvitsisi verrata meitä orjantappuroihin kylvettyyn sanaan. Näistä hän sanoi: “Mikä taas orjantappuroihin kylvettiin, on se, joka kuulee sanan, mutta tämän maailman huoli ja rikkauuden viettely tukahuttavat sanan, ja hän jää hedelmättömäksi” (Matt. 13:22). Pyhä Henki tuottakoon meissä runsaan uskon hedelmän Jumalalle kiitokseksi ja toisillemme iloksi, että toteutuisi tekstimme sana: “Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa.”

Ottakaa vastaan Herran siunaus:

Herra siunatkoon teitä ja varjellakoon teitä. Herra valistakoon kasvonsa teille ja olkoon teille armollinen. Herra kääntäköön kasvonsa teidän puoleenne ja antakoon teille rauhan. Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen.

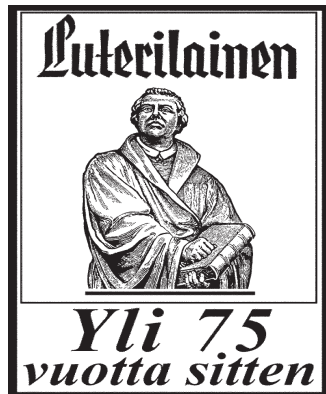
Markku Särelä.

Vanha Testamentti ja kristityt

Meiltä pyydettiin joku aika sitten kirjoitusta erääseen päivälehteen yllämainitusta aiheesta. Täytimme tämän pyynnön. Kun tämä aihe varmaan on myös sopivat meidänkin lukijoillemme, jotka kuitenkin lapsenmielisesti tunnustautuvat kaikkeen Jumalan saanaan, niin julkaisemme tämän kirjoituksen vain vähän muutettuna. Oikeat kristityt tarvitsevat myös aina vahvistusta Raamatun oikeassa käyttämisessä. – Muistamme erään entisen seurakuntalaisen halveksineen erästä Uuden Testamentin opetusta. Emme ihmettele sitä, että hän sitten – koetusten kysyessä lujaa perustusta joka kohdassa – painui pois seurakunnastamme väljemmille vesille. – Koska kaikki kristityt ovat “apostolien ja profeettojen perustukselle rakennettuja itse Kristuksen Jeesuksen ollessa kulmakivenä”, Ef. 2:20, niin he mielellään tutkivat rakennuksensa perustusta pysyäkseen yhä lujemmin sillä. (Seuraavassa, kuten usein muutenkin, käytetään Vanhasta Testamentista lyhennystä: V. T. ja Uudesta Testamentista: U. T.)

* * *

Yleinen tosiasia on, että ihmiset elävät hyvinkin vieraina kristillisille totuuksille sellaisina kuin ne esittää Raamattu. Sentähden onkin vastoin todellisuutta, että kokonaisia kansoja nimitetään “kristityiksi” vain sentähden, että ehkä valtavasti suurin osa niiden jäsenistä nimellisesti kuuluu johonkin

Luterilainen 2-4/1934

kirkkoon. Tästä johtuu myös se nurinkurinen käsitys, jonka “pakanat” saavat, kun heitä tulee tutustumaan “kristittyjen” kansojen elämään ja uskomuksiin. Mutta jos katsahdamme siihenkin joukkoon, joka ei vain muodollisesti kuulu johonkin kirkkoon, vaan edes jossain määrin haluaa olla kristity, niin ahdistuksen tuntein tutustuu siihenkin. Siellä tyydytään usein vain kuoreen ja ydin on hukattu. Tämä koskee kristinuskon peruskysymyksiäkin.

Yksi tällainen peruskohta on nykyään jonkunlaisena päivänkysymyksenä ja varmasti myös monen vilpittömän sydämen huokailun ja epäilyksen kohteena. Se on Raamattu-kysymys ja varsinkin kysymys Vanhan Testamentin sanallisen sisällyksen arvosta ja asemasta. Kun me nyt varsinaisesti vain tähän kiinnitämme huomiotamme, emme suinkaan edellytä, että Uusi Testamentiikan olisi “uskonnollisten” ihmisten ehdottomasti ohjeeksi tunnustama. Päinvastoin tiedämme, että sitäkin eri tavoin arvostellaan. Hyökäykset Vanhaa Testamenttia vastaan ovat kuitenkin yleensä karkeampia ja rohjetaan niitä esittää alastomammin.

Siitä meillä myös on tuore esimerkki.

Jos joku aikoo vakavuudella tunnustautua kristinuskoon, niin on hänellä keskeisimpänä kysymyksenä: tunnustaako hän Kristuksen Jumalan Pojaksi. Se, joka tämän myöntää, joutuu luonnollisesti myös tarkalleen tunnustautumaan siihen, mitä Kristus totuutena opetti. Tämän kirjoituksemme aiheen kannalta joudumme heti kysymään: Miten Vapahtaja suhtautui Vanhan Testamentin kirjoituksiin, jotka siihen aikaan olivat ainoana Jumalan kirjoitetuna sanana? Vastaus tähän on yksinkertainen. Jeesus tunnustautuu Vanhaan Testamenttiin sen joka sanaa ja kirjainta myöten. Kun esim. Joh. 10:35 on kysymys erityisesti yhden V. T:n sanan paikkansapitävyydestä, niin hän sanoo: ”ja Raamattu ei saata raueta tyhjään”. Hän todistaa, että kaikki V. T:n ennustukset täyttyvät: ”kunnes tavas ja maa katoavat, ei pienintäkään kirjainta eikä yhtäkään piirtoa katoa laista, ennen kuin kaikki on tapahtunut.”, Mt 5:18. Ja kyseessä on koko V. T. – ”kaikki - -, mikä on minusta kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa”, Lk. 24: 44. Eikä tämä ollut vain yleistä opetusta, vaan elävää todellisuutta. Mainitaksemme vain yhden esimerkin Jeesus kiusaajalle aina vastasi vedoten V. T:iin: ”kirjoitettu on” – ”myös on kirjoitettu” – ”kirjoitettu on”, Mt. 4. – V. T:n kirjoituksiin hän myös satoi ihmiset yhtä lujasti kuin omaan todistukseensa: ”jos uskoisitte Moosesta, niin uskoisitte minua; sillä minusta hän on kirjoittanut. Mutta jos ette usko hänen kirjoituksiaan, kuinka uskoisitte minun sanojani?”, Joh. 5:46,47. Näin Vapahtaja tunnustautui jumalallisella ehdottomuudella V. T:iin

ja sen mukaan myös kristityt empimättä pitävät sitä Jumalan omana ilmoitetuna sanana meillekin.

Niinpä myös apostolit samoin pitäytyivät V. T:iinja iloitsivat siitä, että sen todistukset ja ennustukset kirjaimellisesti toteutuivat Jeesuksen päivinä. Meille riittää tässä yksi ainoa Paavalin lause: ”- - niin palvelen isieni Jumalaa, että uskon kaiken, mitä on kirjoitettu laissa ja profeetoissa.”, Apt. 24: 16.

Tämä on myös luterilaisen kirkon ehdoton tunnustus. Se pitäytyy ilman varauksia V. ja U. T:iin Jumalan sanana, joka ”yksinänsä tunnustetaan tuomariksi, ohjeeksi ja perussäännöksi, jonka mukaan kaikki opinkappaleet ovat tutkittavat ja arvosteltavat, ovatko jumalallisia vai jumalattomia, oikeita vai vääriä”, (Form. Conc. alkulause § 7).

Aivan samoin tunnustautuu Lutherkin Raamattuun ja nimenomaan myös V. T:iin. Hän uskoo sen P. Hengen tuotteeksi ja erehtymättömäksi, kuten hän esim. selittäessään Ps. 127: 3 sanoo: ”Eivät ainoastaan sanat, vaan lauseparretkin, joit P. Henki käyttää, ovat jumalallisia. Itsetään hän tunnustaa: ”Rakas Herrani Kristus, tahdon olla sinun oppilaasi ja uskoa sanasi, tahdon sulkea silmäni ja antautua sanasi siteisiin.”

Samoin tekevät kaikki oikeat kristityt. He uskovat kaikki, mitä on kirjoitettu V. ja U. T:n pyhissä kirjoituksissa, ja seuraavat niitä. Olisi Jumalan kieltämistä ja itsepetosta hyljätä se (V. T:n) sana, johon on pitäytynyt Jumalan Poika itse, ja samalla kuitenkin uskotella ”uskovansa” tähän Vapahtajaan. Joko uskomme Kristukseen ja myös V. T:iin hänen tavallaan tai sitten kiellämme kristillisen uskon.*)

Mutta tahdomme kuitenkin tässä yhteydessä vielä käsitellä eräitä yksityiskohtia, joita esitetään tämän uskon sammuttamiseksi. Onhan vielä niitäkin, jotka juuri yksityiskohdissa kieltävät V. T.:in, mutta kuitenkin ylistävät sitä!

Sanotaan: V. T:ssa kerrotaan arkaluontoisia asioita, jopa varsin karkeita luonnollisia tapahtumia ja rumiakin syntejä yksityiskohdittain. Tätä pidetään sopimattomana. Kun tällaisia asioita ei kerrota sitä varten, että tahdotaisiin tyydyttää ihmisten intohimoja, vaan joko luonnollisina asioina tai siten synnin surkeutta kauhistuksena, niin täytyyhän sen olla turmeltunut, joka tällaista pitää sopimattomana. V. T. asettaa eteemme ihmiselämää sen todellisuudessa varoitukseksi ja kehoitukseksi. Tämä Pyhän Hengen eteemme asettama vakava todellisuus onkin sellaista, johon soveltuu tämä Paavalin sana: "Kaikki, mikä ennen on kirjoitet-

tu (siis juuri V. T.), on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja kirjoitusten lohdutuksen kautta olisi toivo", Rm. 15:4.

Otamme tähän pari esimerkkiä. Tamarin historiasta (1 Ms 38) lausuu Luther: "Kun ei P. Henki ole karttanut tai hävennyt kirjoittaa sitä, niin emme mekään tahdo hävetä sen lukemista ja kuulemista." – Jakobin perheasioista (1 Ms 30) huomauttaa Luther, ettei tässä ole kyseessä saastainen himojen tyydyttäminen, vaan siveä halu saada jälkeläisiä, ja lausuu yleisesti: "Kun nyt P. Henki puhuu yksinkertaisista, pienistä ja halveksituista asioista, niin kietoutuu niihin myös suurten ja jalojen hyveiden kalliita jalokiviä." Pelkkää ulkonaisuutta pahassa mielessä tarkkailevat ihmiset "imevät ruususta pelkkää myrkyä hunajan asemesta". Sentähden teroittaa hän sitä, "että me emme saa tarkata tällaisia vähäpätöi-

siä, lihallisia asioita lihallisin, vaan hengellisin silmin: silloin tulemme niissä näkemään P. Hengen ihmeellistä neuvoa- paljoo enemmän kuin muuten ylevissä ja peräti hengellisissä asioissa.” – Kun toiset tahtovat antaa selityksen V. T:n puhtaasti ajallisia asioita käsittelevistä kohdista, niin lausuu Luther (1 Ms. 12:7-): “Kun Jumala puhuu – vaikkapa vain oljenkorresta – on se silti iankaikkinen sana – niin että se, joka siihen uskoo, tulee vanhurskaaksi omistaen Jumalan ja kaikkea kyllältä iankaikkisesti.” “Sentähden on omistettava samaa huomiota Jumalan sanalle – puhuttiinpa siinä mistä tahansa – ja aina siinä pysyttävä.”

Kun V.T:ssa kuvataan synnin turmelusta – hurskaissakin, niin julistaahan se mitä voimallisimmin ihmisuvun turmeltunutta tilaa. Ja se julistaa sitä tuomioksi, varoitukseksi. Kun tuo kuuluisa rienaaja Ingersoll koetti vieroittaa ihmisiä Raamatusta juuri vedoten noihin syntejä paljastaviin kertomuksiin, niin häntä vastaan sattuvasti on huomautettu, että esim. lääkäri ja myös vanhemmat tarvitsevat sairastapausten ym. varalta tietoja luonnollisista ilmiöistä ja synnillisistäkin tavoista. Kirjoitettuina ja luettuina siinä tarkoituksessa ne ovat siveellisiä ja puhtaita kirjoja, vaikka ne esittäisivät kuinka arkoja ja viheliäisiä asioita tahansa. Samoin on V. T:kin todellisuuden mukainen lääkärikirja synnisauroissa ja se johtaa lukijan iankaikkisen terveyden tietä perille asti. Pelkät ulkonaiset ja luonnollisen elämän ilmiöt samoin kuin historialliset tapahtumat, joihin punoutuu iankaikkisen elämän johtolanka, täyttivät paikansa meidänkin kohdallamme, vaikka

sitä järki ei käsittäisikään.

Lyhyesti: “Täällä (V. T:ssa) olet löytävä seimen ja kapalon, johon Kristus on kääritty ja johon enkelikin paimenia viittoaa.” (Luther)

*) Kun valtiokirkossa evankelistenkin keskuudessa pidetään varsin sopivana, että tulevat pastorit kasvataan Yliopiston jumaluusopillisessa tiedekunnassa, niin meidän on sanottava, että asioista tietoinen kristitty ei voi olla sillä kannalla. Siellä jo oppikirjoissa koetetaan todistaa varsinkin V. T:ia erehdyksiä ja taruja sisältäväksi kirjaksi. Allekirjoittaneen opintoaikana esim. piti oppikirjan mukaan sanoa, että Joonan kirja olisi tarua. Luennoilla selitettiin, että Jeesus oli aikansa lapsi- siis erehtyväinen. Horjuuhan siinä perustukset, kun Jeesus sanoi juutalaisille, ettei heille anneta muuta kuin Joonaan merkki, Mt. 16:4, ja kun samalla opetetaan, että sekin merkki on satua. Siinä kielletään myös Kristuksen jumaluus. Se, joka tällaista sallii ja sopivana kasvatuksena pitää tuleville pastoreille, kannattaa todella kiven antamista lapsille leivän asemasta iankaikkisen elämän asioissa. Meillä sensijaan — Tunnustuskirjojen sanaa käyttääksemme — on omillatunnoillamme kyllä puolustusta siihen nähden, että olemme eronneet valtiokirkosta ja muodostaneet omat Jumalan sanan puhtaassa opetuksessa pysyvät seurakuntamme, kuten Luther perustelee heikäläisten eroamista paavikirkosta: sillä paavin valtakunnan erehdykset ovat ilmeiset (s. 329).

.....jatkuu

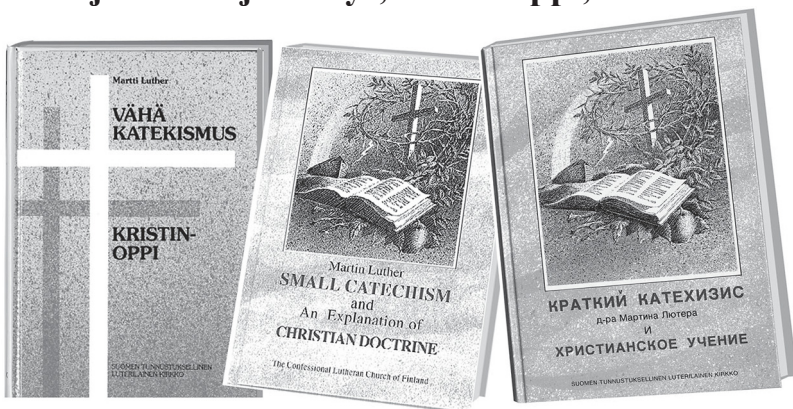
A. A. Uppala

VÄHÄ KATEKISMUS

ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

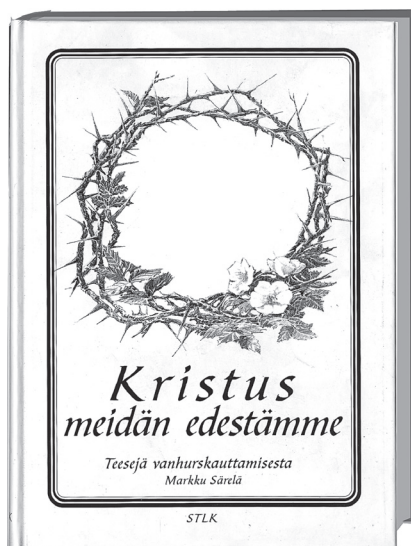
Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

Kirjan on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

Sovituksen

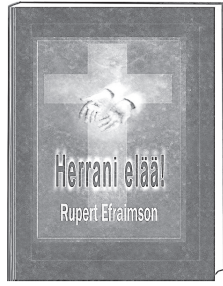
Sana ovh 20,-
Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä.

Efraimsonin puheissa ja teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin “ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”.

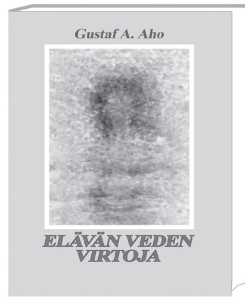
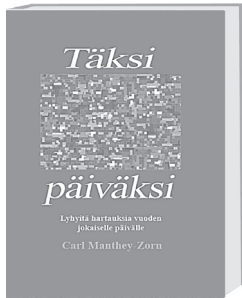
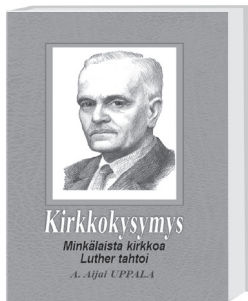

Herrani elää!

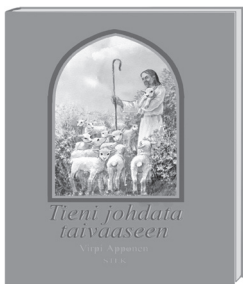
ovh 20,-
Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetuskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja, *Herrani elää!*.

Toivomme, että nämä kirjat voisi saattaa etsiviä uskoon ja vahvistaa kristityitä Jumalan sanan tuntemisessa ja armon ilossa Vapahtajassamme Jeesuksessa. Kristus on totisesti ylösnoussut ja Hän on uskonut meille sovituksen sanan.

A. Aijal Uppala: **Kirkkokysymys** (Kirkko-opilliset teokset pääosin 1930-luvulta ja aiheeseen liittyvät myöhemmät kirjoitukset) ovh 20 e
C. M-Zorn: **Täksi päiväksi** (hartauskirja) ovh 20 e
Gustaf A. Aho: **Elävän veden virtoja** (saarnakirja) ovh 20 e.

Vuoden 2008 aikana STLK on julkaissut Virpi Apponen: **Tieni johdata taivaaseen** (uusintapainos) ovh 8 e, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: **Helmiä** (erityisesti lapsille) ovh 4 e ja **Kristinoppi ruotsiksi** ovh 10 e.

Aikuisten leiri Siitamajalla 7.-12.7.2009

Pysykää minussa niin minä pysyn teissä

(Joh. 15:4)

Tämän vuoden aikuisten raamattuleirimme aiheena ovat Vapahtajan sanat: "Pysykää minussa niin minä pysyn teissä" (Joh. 15:4) Leirin opettajina toimivat pastorit Kimmo Närhi, Markku Särelä, ja Rupert Efraimson sekä Rev. Edward Brockwell. Odotamme leirille myös vieraita Ukrainasta ja Latviasta.

Tiistai 7.7.

- 13.30 Alkuhartaus
  - 15.00 Virsitunti
  - 18.00 Siionin kanteleen lauluja
  - 19.10 Iltahartaus, iltaohjelma
- Ruokailut klo 12, 14, 17 ja 20

Keskiviikko 8.7.

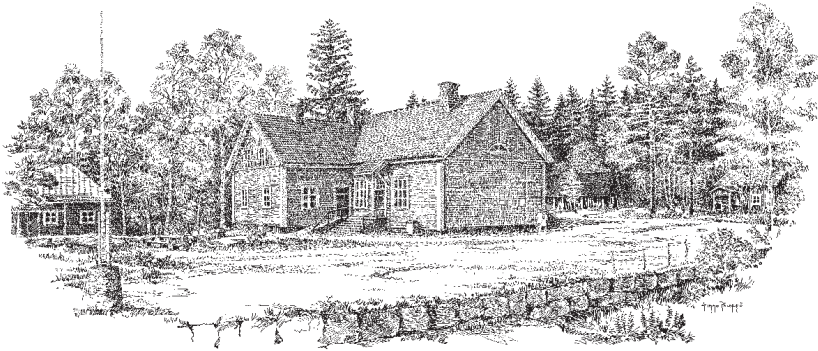
- 9.00 Aamuhartaus
  - 9.30 Raamattutunti Joh. 14
  - 10.30 Kristuksessa pysyminen on Raamatun sanassa pysymistä
  - 11.30 Lasten tunti, nuorten tunti
  - 12.15 Virsitunti
  - 14.00 Terveisiä Latviasta
  - 15-18 Saunat
  - 19.00 Iltahartaus, Siionin kanteleen lauluja, iltaohjelma, lipunlasku
  - 20.15 Iltapala
- Ruokailut klo 8, 13, 18 ja 20.15

Torstai 9.7.

- 9.00 Aamuhartaus
  - 9.30 Raamattutunti Joh. 15
  - 10.30 Kristuksessa pysyminen ja seurakunta
  - 11.30 Lasten tunti, nuorten tunti
  - 12.15 Virsitunti
  - 14.00 Kristuksessa pysyminen ja kirkon tunnustus
  - 15-18 Saunat
  - 19.00 Iltahartaus, Siionin kanteleen lauluja, iltaohjelma, lipunlasku
  - 20.15 Iltapala
- Ruokailut klo 8, 13, 18 ja 20.15

Perjantai 10.7.

- 9.00 Aamuhartaus, lipunnosto
- 9.30 Raamattutunti Joh. 16
- 10.30 Kristuksessa pysyminen ja hedelmän kantaminen
- 11.30 Lasten tunti, nuorten tunti

- 12.15 Virsitunti
 14.00 Terveisiä Ukrainasta
 15-18 Saunat
 18.00 Ruokailu
 19.00 Iltahartaus Siionin kanteleen lauluja, iltaohjelma, lipunlasku
 20.15 Iltapala
 Ruokailut klo 8, 13, 18 ja 20.15

Lauantai 11.7.

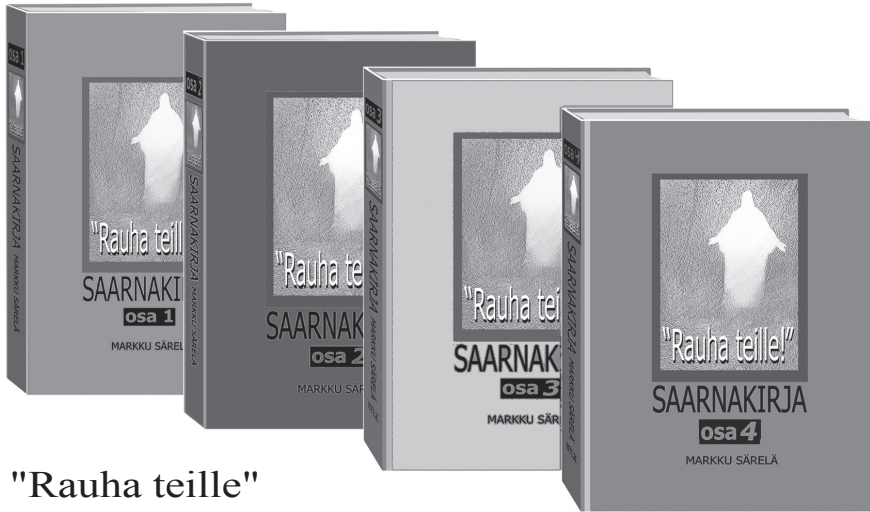
- 9.00 Aamuhartaus, lipunnosto
 9.30 Raamattutunti Joh. 17
 10.30 Kristuksessa pysyminen ja uskovien keskinäinen rakkaus
 11.30 Lasten tunti, nuorten tunti
 12.15 Virsitunti
 14.00 Pastori Särelän tunti
 15-18 Saunat
 19.00 Iltahartaus, Siionin kanteleen lauluja, iltaohjelma, lipunlasku
 20.15 Iltapala
 Ruokailut klo 8, 13, 18 ja 20.15

Sunnuntai 12.7.

- 8.00 Aamupala
 9.00 Aamurukous
 11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus

Leiri pidetään Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan leirikeskuksessa luonnonkauniilla paikalla Oriveden Siitamajalla. Leirimaksu on koko ajalta 105 euroa, vuorokaudelta 21 euroa, lapset, opiskelijat, työttömät ja yksinhuoltajat puoli hintaa. Ruokailut ja majoitus sisältyvät leirimaksuun.

Ilmoittautuminen viimeistään to 2.7. Kimmo Närhille, Rajakatu 7, 15100 Lahti, 040 7567 659, kimmo.narhi@luterilainen.com. Tervetuloa!

"Rauha teille" SAARNAKIRJA

Kirjan jokaisen osan ovh 15,-

Markku Särelän saarnakirjan odotettu neljäs osa on juuri ilmestynyt. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen.

STLK:n XLII varsinainen kirkkokunnankokous pidetty

Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon 42. varsinainen kirkkokunnankokous pidettiin Helsingin seurakunnan kappelissa 23.5.2009. Tavan mukaan kokouksessa käsiteltiin menneen kaksivuotiskauden asioita ja suunniteltiin tulevaa.

Kokouksessa valittiin myös johtokunta tulevalle kaksivuotiskaudelle. Valituiksi tulivat Kimmo Närhi (kirkkokunnanjohtaja), Kimmo Pälikkö (varajohtaja), Ilpo Rouhu (sihteeri), Seppo Särelä (rahastonhoitaja) sekä muiksi jäseniksi Antti Saari ja Timo Virolainen. Kaikki henkilövalinnat ja muutkin kokouksen päätökset olivat yksimielisiä.

Kimmo Närhi

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* keskiviikkoisin klo 19. HPE 24.6. Jumalanpalvelusta ei ole 10.6. ja 8.7.

Siitamaaja: *Jumalanpalvelus* su 14.6. (HPE klo 10, lastenleirin päätösjumalanpalvelus klo 11), 28.6. 12.7. (HPE), 26.7, 9.8. ja 23.8. klo 11. *Lasten raamattuleiri* 9.-14.6. *Aikuisten raamattuleiri* 7.-12.7.

Vaasa: Kirjastonkatu 5. *Jumalanpalvelus* to 25.6. klo 19.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 7. ja 28.6. Jumalanpalvelusta ei ole 14.6. ja 12.7.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 28.6. ja 26.7. (HPE) klo 11.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
STLK:n verkkosivut:
www.luterilainen.com

Sisälllys:

Enkeleiden varjeluksesta, Martti Luther.....	154
Pyhä Henki kirkastaa Kristusta , KN.....	155
Pyhä Henki, RE.....	157
Avoin ovi, KN	158
Ennustus ja täyttymys, GS.....	162
Tunnustus vapauttaa ja velvoittaa, KN.....	166
Herran siunaamina uuteen työkauteen, MS.....	171
Vanha Testamentti ja kristityt, A.A.U.....	173
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	177-183

Kansi: Stefanus todistaa, Apt. 7:1-60, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinta 2009: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustaja: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy